

Đi Chùa, con không cầu gì ạ. Con mong được về nhà!

ISSN: 2734-9195 08:20 27/02/2026

Nam Mô A Di Đà Phật. Mong cho mỗi chúng ta, dù đang ở đâu trên hành trình này, cũng không quên phương hướng của mình: đường về nhà.

Mấy hôm trước, trên Facebook xuất hiện một bức hình vẽ cách điệu: chú tiểu đeo tràng hạt, lưng mang chiếc gùi nhỏ đựng bông hoa sen, đứng chấp tay trang nghiêm trước **đức Phật**. Hình ảnh không cầu kỳ, nét vẽ giản dị, nhưng toát lên vẻ ngộ nghĩnh và rất hiền. Tôi lưu lại, đơn giản vì thấy đẹp và dễ thương.

Đi Chùa, con không cầu gì ạ. Con mong được về nhà!

<https://tapchinghiencuuphathoc.vn/di-chua-con-khong-cau-gi-a-con-mong-duoc-ve-nha.html>

Hình tôi thấy trên Facebook

Vừa rồi, tôi đem bức ảnh ấy chia sẻ lên Facebook và Zalo, kèm theo mấy dòng ngắn:

*“Con đang **cầu nguyện** gì vậy?*

Dạ, con không cầu gì ạ. Con mong được về nhà!

Nam Mô A Di Đà Phật”.

Phần lớn bạn bè vào bình luận: *Nam Mô A Di Đà Phật.*

Có một bạn viết thêm: *“Nam mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Đại Từ Đại Bi A Di Đà Phật! Cho con và pháp giới chúng sinh đều được về nhà của Như Lai!”.*

Đọc dòng ấy, tôi thầm niệm *Nam Mô A Di Đà Phật*, lòng chợt khởi lên niềm hoan hỷ rất nhẹ. Không phải vì lời hay ý đẹp, mà vì có người hiểu được điều tôi mong truyền tải, dù chỉ bằng câu nguyện đơn sơ.

Hình minh họa bởi AI

Sau đó, có một người bạn nhắn tin riêng cho tôi, xoay quanh nội dung bài đăng.

– Thì về thôi ạ.

+ Em biết là về đâu không?

– Về nhà ạ.

+ Về nhà nào, à em?

- Nhà của đức Phật ạ.

+ Đúng rồi, là cõi Tây Phương Cực Lạc sau khi mình vãng sinh đó em.

- Em ước được về cõi **Tây Phương Cực Lạc**, nhưng chưa biết em sẽ về cõi nào đây!

+ (Cười nhẹ) Về cõi nghiệp của mình em à.

- Vâng. Em nhiều nghiệp lắm ạ.

+ Anh cũng vậy mà...

Rồi bạn tôi gửi một biểu tượng cười haha. Cuộc trò chuyện kết thúc rất tự nhiên, không nặng nề, không nặng giáo điều, đạo lý, chỉ như hai người cùng nhìn lại chính mình, cùng nhận ra sự thật mà ai cũng có thể thấy, biết: ai rồi cũng về, nhưng về đâu thì không phải do ước muốn mà thành.

Tắt màn hình điện thoại, câu nói *“Dạ, con không cầu gì ạ. Con mong được về nhà”* vẫn còn vang trong tôi. Có lẽ, giữa đời sống nhiều lo toan này, điều mà ta lặng lẽ cầu nguyện không hẳn là cầu đủ đầy hay cầu an ổn, mà là cầu được trở về.

Trở về với chính mình, sau bao nhiêu vòng xoay của nghiệp duyên. Trở về với ngôi nhà của sự tỉnh thức, của ánh sáng và từ bi. Biết rằng mỗi người sẽ “về” theo nghiệp của chính mình, nhưng chỉ cần trong tâm còn khởi lên một niệm hướng thiện, một niệm nhớ Phật, thì con đường về nhà ấy vẫn luôn có ánh sáng dẫn đường.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Mong cho mỗi chúng ta, dù đang ở đâu trên hành trình này, cũng không quên phương hướng của mình: **đường về nhà**.

Tác giả: **Thường Nguyên**